

במדינה

בכנסת של המגזר שהות שתי סטודנטיות לואולוגיה של אוניברסיטת תל-אביב, העורכות מחקר על הציפורים הנוודות בסניג, זה חודשיים לא יצאו ה-שתיים את המידבר.

רק לפני ימים ספורים נפרדה מהמיגזר משלחת של ארכיולוגים שערכה חקירות באזור.

ביקורים מזכוכים. המיגזר, כמור בן, איננו מעניק את שרותיו חינם אין כסף. אך הנזירים משתדלים לעזור כמי-טב יכולתם לסטודנטים ולאנשי המדע, המגיעים לסביבה.

הנזירים, מלבד האדמיניסטרטור של-הם, מתגוררים באגף המיוזחי של המיגזר, לשם אין גישה לאיש. בחדרים קטנים מרוהטים בצניעות, מיטות, שאילו הגיעו לחנות להיטים עתיקים יכלו להימכר בסכום אסטרונומי, בדווים מבשלים ל-ששת הנזילים ואחת לכמה זמן הם שוי-חטים לעצמם כבש. בסביבות המגזר על מעט האדמה החקלאית מגדלים עבורם ירקות טריים.

גם חדרי המטיילים, שיש בהם הפך רדה בין המינים, מרוהטים בפשטות מי-רבית. מיטה, כסא ושולחן. השמיכות וה-סדינים פשוטים, אך נעימים למגע. השוני שבין חלקי המיגזר הפתוחים והסגורים למבקרים בולט. המקום למבקר-רים מלוכלך, למרות צבא הבדווים, המנ-סה לנקות את הסביבה, אחרי כל ביקור.

מטיילים בפתח המיגזר
לצאת? אי אפשר!

אך ללא הצלחה, נראה שהנזירים השלימו עם מכת המבקרים, הם משתדלים להימנע מכל מגע עימם, שאיננו חיוני. בשעה תשע בערב כבים לפתע האיר-רות בכל המיגזר, עד למחרת היום. תיי-רים, תיירים, אך מיגזר כמינהגו נוהג.

מנגנון

השאלה

שלא נענתה

יש שאלות הזוכות לתשובות. יש שא-לות שאינן זוכות לתשובה — אך חוסר-התשובה הוא טוב מתשובה.

כך היה כאשר ריאיון מנתם ברש את שריהפנים ד"ר יוסף בורג.

שאלה: "האם היכרת את מר לנסקי לפני בואו ארצה? אומרים שקיבלת מ' מנו תרומה בשביל מוסד כלשהו."

ד"ר בורג: "היכרתי את שמו של לנסקי, אך לא היכרתי אותו. מעולם לא ראתיו ומעולם לא דיברתי איתו." תשובה זו עוברת בשיקפה על עיקר השאלה: האם קיבל השר אי-פעם מלנסקי תרומה למוסד כלשהו — למשל, של ה-מפרד"ל.

סיני

פעמונים

בארבע בבוקר

האמריקאי במכנסיים הקצרים, בעל ה-מצלמות, כשלארשו כובע-טמבל כחול, עמד מלאווי שער מיגזר סנטה-קתרין, וביקש בזעם לצאת החוצה.

משרתי המיגזר, בדווים משבט ג'בליה, עמדו מהצד וצחקו בכל פה. בתנועות ידיים, תוך הצבעה על השעון, ניסו להס-ביר לתייר שאין לו כל סיכוי לצאת.

אחרי דקות ספורות הסביר לו סטודנט, המתגורר במקום, שאין לו כל תקווה ל-צאת מהמיגזר עד השעה 3.30, כאשר הנזירים יסיימו את מנוחתם ותפילתם.

התייר לא יכול היה להבין זאת. "אי-אפשר לבלות איתי כאן?" זעם.

"אפילו יבוא משה דיין, לא יפתחו בשעה זו את השער," השיב בדווי. **איך מתנזרים?** האיש שהשמיע את ההערך לא תאר לעצמו שכעבור יומיים אומנם יגיע שר-הבטחון לביקור ספוג-טאני, כשהוא גורר אחריו שובל של צלמים, כדי להצטלם בחברתם של הנזיר-רים הפוסטוגניים להפליא, בעלי השער הארוך האסוף בפקעה.

דיין אינו יחידי. לאחרונה הפך המיגזר, השוכן בלב חצי האי סיני, ושיסודו בן-כנסיה שנבנתה בפקודת המלכה הלנה-אחרי ביקור בסביבה. שדה-התעופה הקטן שנחנך לפני מיספר חודשים, הביא את חברת נתיב לפתיחת קו קבוע לסיני.

אגד כלל את סנטה קתרין בסיווריו ל-סיני, למרות שהכביש הסלול למיגזר ה-עתיק מסתיים כ-140 ק"מ לפניו.

אך התיירים והישראלים הפוקדים אר-תו, והמדענים המתגוררים בין חומותיו, לא הצליחו לשנות את מינהגיו בן מאות השנים של המיגזר. בארבע לפנות בוקר מתעוררים הלנים בו, לקול פעמונים ה-קוראים לששת הנזירים לתפילה. אותה שעה גם נפתח השער, ובפתחו מתייצ-בים הבדווים משבט ג'בליה, המונה 1560 איש, והמשרת את המיגזר.

בתום שעה מסתיימת התפילה, והנזיר-רים מתפנים לארוחת-בוקר משותפת.

בשמונה מתחילים להגיע ראשוני ה-מטיילים. הם מתקבלים בחיוך מנומס, אך בקרירות. על-ידי אחד מצעירי הנזירים, שמתפקידו להדריך את המבקרים. אך יותר מאשר בהדרכה חייבים הנזירים לדאוג לשלמותו של המיגזר. ידיהם של המבקרים בכל, ואלמלא השמירה הקפד-נית והחמורה, יתכן ובתום ארבע שנות כיבוש ישראלי היה נראה כיום אחרת.

לא אחת מחליט מבקר ישראלי להיות חברמן עם הנזירים, ושואל דרך אגב כיצד הם מסוגלים להתנזר כל הזמן. מב-סיבות אלו גם לא מוצגים לראווה אוספי האיקונין המונה כ-200 מהעתקים וה-יקרים שבעולם.

כשרות מזר ישו. בשתיים-עשרה בן-צהריים נסגר השער. לא אחת קרה ש-מטיילים הפסידו את מטוסם או רכבם, היות ולא יצאו לשמע הפעמונים המהד-דים. עד שתיים בצהריים נחים הנזיר-ים, בשעה זו שוב מצלצלים הפעמונים, והנזירים מתכנסים שוב בכנסיה, שמחצ-יה מתחת לקרקע, לתפילה עד 15.30.

בשעה זו מגיעים המבקרים, הלנים ב-מקום. על מנת להפעיל לג'בל מוסה, הם מופתעים כאשר השער נסגר בשעה שש בערב, למשך 10 שעות עד למחרת. ה-סורים המאורגנים זוכים לאכול בחדר-אוכל כשר, המנוהל על ידי בדווים, ושעל קירותיו תמונות של ישו הצלוב.

כעת משמש המיגזר גם מרכז לימודי של האוניברסיטאות השונות בארץ. אין חודש בלי שמגיעים לסנטה קתרין חוקי-רים שונים, הבוחרים לערוך את מחק-ריהם קרוב לנושא מחקרים ובשלוחה או-לימפית.

בימים אלו שוהים בסנטה קתרין מי-טעם הסרטיה הלאומית שני צלמים, ה-עוברים על פני יותר מ-3000 כתבי-יד ומצלמים אותם. מחקר של התקופה ה-מיקראית עורכת במקום בומן זה גם מדע-נית, ד"ר לתנ"ך מהאוניברסיטה בירוש-לים.

אמו של הקיסר הנוצרי הראשון, קונסטנטיין, שביקרה בירושלים בשנת 325 לספירה.

דים טובים! אברהם יודע על הקשרים בינינו — ולכן, בכל פעם שהוא מנסה לבלוש אחרי — הוא מחפש את אלי!"

הוא איים

להרוג אותי!

כך הוא עשה גם בשבוע האחרון. סיפרו לו סמדר נראתה יחד עם אלי שר, והוא החליט לפעול.

"אברהם איים שהוא יהרוג אותי אם לא אעזוב את אשתו!" אמר לי אלי, כאשר סגשתי אותו באחת המסיבות. "מאז שמעתי את זה — אני פוחד לצאת מן הבית. אני רציני, בגלל זה אני מחזיק את מכס כשר-מר-ראש. יש לו חגורה שחורה בג'ודו, והגובה שלו הוא יותר ממטר תשעים.

בלעדיו — אני לא מעז לזוז צעד אחד ברהוב."

גם ביום השישי האחרון הגיע אלי למסיבה שנערעכה אצל אפי הקסנה, כש-מכס נמצא לצידו. לצידו השני נמצאה סמדר.

אברהם — שהגיעה אליו אינפורמציה על מקום המצאה של אשתו — מיהר לשם. ואז קרה הדבר שמפניו חששו סמדר ואלי כל הזמן:

אברהם הגיע למסיבה. כמובן — במטרה למצוא את אלי.

מי יודע מה היה קורה שם באותו ערב אילולא אלי נעדר בדיוק באותם רגעים מן המסיבה: הוא פשוט היה רעב, זירד לקנות לעצמו סטייק.

סמדר אמרה שלום לאברהם — והמשיכה לרקוד — כאילו לא קרה כלום.

חמש שנים

סבלתי

ב ינתיים ירדה מישלחת של חברים טובים למטה — במטרה לקדם את פניו של אלי ולהזהיר אותו מפני הסכנה.

אלי, שקיבל את ההודעה, לא חזר יותר למסיבה, וסמדר חזרה לביתה עם ידידה.

"שמחתי שלא היתה שם שעוריה," אר-מת סמדר. "אבל באופן כללי — המצב נשאר כמו שהיה. אני לא יודעת אם אני עוד אוהבת את אברהם. אני לא רוצה לחשוב על זה. אני פשוט מרגישה שעשיתי את המכסימום למען הנישואין האלה. כי ניראה שאברהם באמת לא התבגר עדיין.

אני רוצה בגט. אברהם לא יכול להמשיך להתחזק אותי במצב כזה. שבו הוא עושה כל מה שמתחשק לו, וזלי אסור לעשות כלום.

"חמש שנים סבלתי את כל השיגעונות שלו. אני אושבת שזה מספיק. עכשיו אני רוצה רק דבר אחד: שיעזוב אותי בשקט, ויתן לי להיות את החיים שלי."

האם סמדר — בתנוחה בה היא אוהבת למצוא עצמה: ליד עריסתה של בתה, בדירתם שברח' דינגוף.

"הצרה היא שאברהם חושב שבלי לה, יות בחבר'ה הוא לא שווה כלום. זה נראה לו לא בסטייל לעשות רמונטים. ככה — כשהוא יחד עם רפי וטדי וכל השאר, הוא מרגיש את עצמו במעמד גבוה. בגלל זה — הוא לא עוזב את הבר, הוא נמשך אחרי כל הוזהר המזויף הזה — ומשאר אותי בצד.

גט! לא רוצה

לשמוע!

כמה פעמים — במשך תקופת הני-שואין הקצרה שלהם — עזב אברהם את הבית, ועבר לגור בווילה של רפי שאולי באפקה. בפעם האחרונה הוא עשה זאת לפני חודשיים.

ובפעם זו — החליטת סמדר להסיק את המסקנות עד הסוף.

"אני אשה — ויש לי זכות לחיים המגני-עים לכל אשה!" מסבירה סמדר, "התחלתי לצאת למסיבות בחברת ידידים, ודרשתי מאברהם גט."

אברהם אפילו לא רצה לשמוע על זה.

הדוגמנית

סל של אשת-לוט בערד. גופה החטוב פניה האנסטיים הפכו אותה לאחת הדוגמניות המצליחות ביותר בישראל.

"הוא רוצה גם לאכול את העוגה — גם לשמור עליה!" מתמרמת סמדר-פה.

בקשר לגט — אין לה הרבה מה לעשות. אבל כמה שנוגע לבילויים ולחיים פר-יים — החליטה סמדר לפעול לפי הב-תה — בלי להתחשב בדרישתו של הבעל-תי מחוץ לבית.

היא התחילה לצאת למסיבות בחברתו-ול בחור צעיר בשם אלי שר. גם אלי שר-כמוהו וכמו אברהם — הוא יפהפה, דגמן מצליח. מלבד זאת — הוא בוגר צלאל ועובד כגרפיקאי.

"אני מכירה אותו כבר הרבה שנים — וד לפני אברהם" מספרת סמדר. הוא חזר עליו ושופע חיים — ולכן, באופן טב-י — בכל פעם שרבתי עם אברהם הוא גליח קצת להוציא אותי מהדפרסיות. חננו לא זוג מאוהבים — אלא סתם ידי-